

LBDIS

Dennis Lehane

Mystic River

Titlul original: *Mystic River*

We know
books

Copyright © 2001 by Dennis Lehane

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEHANE, DENNIS

Mystic River / Dennis Lehane ; trad. din lb. engleză de Roxana Brînceanu. - București : Crime Scene Press, 2023

ISBN 978-630-6542-32-1

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: HORIA NICOLA URSU

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GINA ROGOJINOIU

Bun de tipar: noiembrie 2023

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Dennis Lehane

Mystic River

traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanuu

CRIME SCENE PRESS
2023

LBRIS

We know
books

**I. BĂIEȚII CARE AU SCĂPAT
DIN GURA LUPILOR**

(1975)

1. Point și Flats

Când Sean Devine și Jimmy Marcus erau mici, tații lor lucrau împreună la Fabrica de dulciuri Coleman și aduceau cu ei acasă aroma de ciocolată caldă. Acel miros devenise o caracteristică permanentă a hainelor lor, a paturilor în care dormeau, a spătarelor din vinilin de la scaunele din mașină. Bucătăria lui Sean mirosea ca un Fudgsicle, baia ca un baton de Coleman Chew-Chew. Până să împlinească unsprezece ani, Sean și Jimmy căpătaseră o ură atât de înverșunată față de dulciuri, încât tot restul vieții lor și-au băut cafeaua fără zahăr și n-au mâncat niciodată vreun desert.

Sâmbăta, tatăl lui Jimmy trecea pe la familia Devine să bea o bere cu tatăl lui Sean. Îl lua cu el și pe Jimmy. Și, în timp ce o bere se transforma în șase, plus încă două sau trei păhărele de Dewar's, Jimmy și Sean se jucau în curtea din spate, uneori împreună cu Dave Boyle, un copil cu încheieturi de față și ochi apatici, care întotdeauna le spunea glume învățate de la unchiul lui. Dincolo de fereastra de la bucătărie se auzeau șuieratul cutiilor de bere deschizându-se, hohote de râs zgomotoase, spontane, și pocnetele scoase de brichetele Zippo atunci când domnul Devine și domnul Marcus își aprindeau țigările Lucky Strike.

Tatăl lui Sean, șef de echipă, deținea un post mai bun. Era înalt, blond și afișa un zâmbet lejer și relaxat, cu care nu de puține ori Sean îl văzuse potolind furia mamei, de parcă ar fi apăsat pe un comutator din interiorul ei. Tatăl lui Jimmy se ocupa cu încărcatul camioanelor. Era mic de statură, părul negru îi cădea

într-un smoc încălțit pe frunte, iar în ochii lui ceva părea că vibrează tot timpul. Avea un stil de a se mișca prea rapid; cât ai clipi din ochi se și afla în cealaltă parte a încăperii. Dave Boyle nu avea tată, ci doar o mulțime de unchi, și singurul motiv pentru care se afla acolo sâmbăta era că avea darul să se țină scai de Jimmy; cum îl vedea plecând cu tatăl lui își și făcea apariția lângă mașina lor, cu respirația tăiată, și întreba „Ce mai faci, Jimmy?”, cu o speranță tristă în glas.

Toți locuiau în East Buckingham, imediat la vest de centru, într-un cartier cu magazine înghesuite, locuri mici de joacă și măcelării unde carnea, încă rozalie de sânge, atârna în vitrine. Barurile aveau nume irlandeze, iar în fața lor erau parcate mașini Dodge Dart. Femeile purtau basmale legate la ceafă și poșete din imitație de piele în care-și țineau țigările. Până acum câțiva ani, băieții mai mari erau smulși de pe stradă, de parcă ar fi fost răpiți de nave spațiale, și trimiși la război. Se întorceau, pustii și posomorâți, după un an sau doi, sau nu mai reveneau deloc. Ziua, mamele căutau cupoane prin ziare. Noaptea, tații se duceau în baruri. Toată lumea știa pe toată lumea; nimeni nu plecase de aici vreodată, cu excepția acelor tineri.

Jimmy și Dave veneau din Flats, de lângă Penitentiary Channel, în partea de sud a bulevardului Buckingham. Locuiau la numai douăsprezece străzi de Sean, însă familia Devine locuia în nordul bulevardului, într-o zonă care făcea parte din Point, iar cei din Point nu se prea amestecau cu cei din Flats.

Asta nu se întâmpla din cauză că străzile din Point ar fi fost poleite cu aur și ar fi curs acolo numai lapte și miere. Era doar Point, unde trăia clasa muncitoare, „gulerele albastre”, ale căror mașini Chevy, Ford și Dodge erau parcate în fața locuințelor simple, standardizate, sau ocazional a unor căsuțe în stil victorian. Dar locuitorii din Point erau proprietari. Cei din Flats erau chiriași. Familiile din Point mergeau la biserică, cei de-acolo erau

uniți, purtau panouri la colț de stradă în campaniile electorale. Cei din Flats numai ei știau cum se descurcau, trăind uneori ca animalele, câte zece într-un apartament, iar străzile erau pline de gunoaie. Wellievill¹, așa porecliseră zona Sean și prietenii lui de la Saint Mike; familiile trăiau din ajutoare sociale, își trimiteau copiii la școli publice, divorțau. Așa că, în timp ce Sean se ducea la școala parohială Saint Mike purtând pantaloni negri, cravată neagră și cămașă albastră, Jimmy și Dave frecventau școala Lewis M. Dewey din Blaxston. Copiii de la Looey & Dooley erau nevoiți să poarte haine de stradă, ceea ce era tare, dar de obicei le purtau pe aceleași câte trei zile din cinci, ceea ce nu mai era așa de tare. Păreau... unșuroși: păr unșuros, piele cleioasă, gulere și manșete unșuroase. Foarte mulți băieți făceau acnee și se lăsau de școală înainte de vreme. Iar fetele, în anumite cazuri, purtau rochii de gravidă la absolvire.

Așa încât, dacă n-ar fi fost tații lor, probabil că nu s-ar fi împrietenit niciodată. În cursul săptămânii nu se întâlneau deloc, dar existau acele sâmbete care aveau ceva special, fie că se jucau în curtea din spate sau cutreierau grămezile de prundiș, dincolo de strada Harvest, fie că săreau într-un metrou și se duceau în centru, nu ca să vadă ceva anume, ci doar să se lase purtați prin tunelurile întunecate, să asculte zăngănitul vagoanelor și scrâșnetul frânelor când șinele coteau și farurile luminau intermitent; toate astea îl făceau pe Sean să-și țină răsuflarea. Orice se putea întâmpla când era împreună cu Jimmy. Dacă el era conștient că existau reguli – în metrou, pe străzi sau într-o sală de cinema –, nu o arăta niciodată.

Odată se aflau la South Station, aruncând de la unul la altul pe peron o minge portocalie de hochei de stradă, iar Jimmy ratase pasa lui Sean și mingea ajunsese jos, pe șine. Înainte ca lui Sean

1. Wellies – prescurtare de la Wellington, cizme de cauciuc pentru noroi. (*n. trad.*)

să-i treacă măcar prin minte că Jimmy s-ar fi putut gândi la așa ceva, Jimmy sărise de pe peron pe linie, acolo jos printre șoareci și șobolani, unde se găsea cea de-a treia șină.

Lumea de pe peron înnebunise. Oamenii țipau la Jimmy. O femeie se făcuse cenușie la față, îngenunchind și răcnind:

– Urcă înapoi, urcă înapoi *imediat*, la dracu’!

Sean auzi un huruit puternic, care ar fi putut fi al unui tren intrând în tunel din strada Washington sau ar fi putut veni de la camioanele care rula pe strada de deasupra, iar lumea de pe peron îl auzi și ea. Fluturau din brațe și-și roteau capetele în căutarea poliției metroului. Un tip acoperi cu mâna ochii fiicei sale.

Jimmy continua să-și țină capul plecat, căutând mingea în întinericul de sub peron. O găsi. O șterse de funinginea neagră cu mâneca de la cămașă și îi ignoră pe oamenii care îngenuncheau pe linia galbenă, întinzând mâinile spre șine.

Dave îi dădu un cot lui Sean și rosti mult prea tare:

– Ăă, hm?

Jimmy porni agale printre șine spre scările de la capătul peronului, unde tunelul se căsca întunecos, iar un huruit și mai puternic zgudui stația de metrou; oamenii *săreau*, lovindu-se cu pumnii peste coapse. Jimmy nu se grăbea, mergând alene, apoi se uită înapoi peste umăr, prinse privirea lui Sean și zâmbi. Dave zise:

– Zâmbește. E nebun. Știi asta, nu?

Când Jimmy atinse prima treaptă a scării de ciment, mai multe mâini se repeziră spre el și îl traseră în sus. Sean urmări cum picioarele i se legănau în afară și spre stânga, iar capul i se răsucea și se înclina spre dreapta, Jimmy arăta atât de mic și de ușor în brațele unui bărbat masiv, încât părea umplut cu paie, însă strângea mingea la piept cu strășnicie, chiar dacă oamenii îl apucaseră de cot și fluierul piciorului i se izbise de marginea peronului. Sean îl simțea pe Dave alături, tulburat, rătăcit. Se uită la fețele oamenilor care îl trăgeau sus pe Jimmy și pe ele nu se mai citea

nici îngrijorare, nici frică, nimic din neputința pe care o zărise cu doar un minut mai înainte. Văzu furie, fețe de monștri cu trăsături diforme și sălbatică, de parcă aveau de gând să se aplece peste Jimmy și să muște din el, apoi să-l omoare în bătaie.

Îl ridicară pe peron și-l ținură strâns, cu degetele încheștate pe umerii lui, în timp ce se uitau în jur după cineva care să le spună ce să facă. Trenul țâșni din tunel și cineva țipă, apoi altcineva răsă – un chicotit strident care îl făcu pe Sean să se gândească la niște vrăjitoare în jurul unui cazan – pentru că trenul năvăli pe cealaltă magistrală a stației, în direcția nord, și Jimmy se uită în ochii oamenilor care-l țineau în loc ca și cum le-ar fi spus „Vedeți?”

Lângă Sean, Dave scotea acel chicotit pițigăiat și vomita în palmă.

Sean își întoarse privirea, întrebându-se ce legătură avea el cu toate astea.

În seara aceea, tatăl lui Sean îl luă cu el în atelierul său din beci. Atelierul era o încăpere strâmtă în care se înghesuiau menghine negre și cutii de cafea pline cu șuruburi și cuie, scânduri stivuite ordonat sub bancul de lucru zgâriat care împărțea camera în două, ciocane atârinate în curele de dulgher precum pistoalele în tocuri, o lamă de fierăstrău spânzurând într-un cârlig. Tatăl lui Sean, care adesea mai meșterea prin vecini, cobora aici ca să-și confecționeze căsuțele pentru păsări și polițele pe care le pune la ferestre pentru florile soției sale. Aici schițase planul terasei din spate, pe care el și prietenii lui o ridicaseră într-o vară toridă, pe când Sean avea cinci ani, și tot aici cobora când dorea liniște și pace sau, alteori, când era mâniaș, după cum bine știa Sean, fie pe el, fie pe mama lui, fie din cauza slujbei. Căsuțele de păsări – care arătau ca niște cabane mici în stil Tudor, colonial, victorian sau elvețian – erau stivuite într-un colț al pivniței; se strânseseră atât

de multe, încât ar fi trebuit să locuiască pe malurile Amazonului ca să găsească destule păsări care să le folosească.

Sean se așază pe vechiul taburet roșu de bar și pipăi cu degetul interiorul mênghinei groase, simțind unsoarea și pulberea de la fierăstrău amestecate acolo, până când tatăl lui zise:

– Sean, de câte ori trebuie să-ți spun?

Sean își scoase degetul mânjit și îl șterse cu palma.

Tatăl său culese câteva cuie răzlețite de pe banc și le puse într-o cutie galbenă de cafea.

– Știu că-ți place de Jimmy Marcus, dar dacă vrei să te mai joci cu el de acum înainte va trebui s-o faci în fața casei. Casa ta, nu a lui.

Sean încuviință din cap. N-avea nici un rost să se certe cu tatăl său când îi vorbea atât de liniștit și de rar ca acum, fiecare cuvânt ieșindu-i din gură de parcă ar fi avut legată de el o mică pietricică.

– Ne-am înțeles?

Tatăl său împinse în dreapta cutia de cafea și se uită la Sean.

Sean încuviință din cap. Urmărea degetele groase ale tatălui curățând pulberea metalică de pe margini.

– Pentru cât timp?

Tatăl se întinse și adună praful de pe un cârlig prins în tavan. Îl frecă între degete și apoi îl aruncă în coșul de sub masă.

– O, pentru multă vreme de-acum înainte. Și încă ceva, Sean...?

– Da?

– Să nu te apuci să-i spui mamei ceva despre asta. Nici nu vrea să-l mai vadă în ochi pe Jimmy după cascadoria de astăzi.

– El nu e chiar așa de rău. E...

– N-am spus că e. E doar mai năzdrăvan, dar mama ta a avut parte de destule năzdrăvăanii la viața ei.

Sean zări ceva sclipind pe chipul tatălui său când rosti cuvântul „năzdrăvan”. Știa că în acel moment îl avea în fața ochilor pe celălalt Billy Devine, cel pe care fusese nevoit să-l recompună din

crâmpeie de conversații pe care le prinsese de la unchi și mătuși. Vechiul Billy îi ziceau ei, „Scandalagiul,” cum îi spusese odată în glumă unchiul Colm, acel Billy Devine care dispăruse cândva înainte de a se naște Sean, pentru a fi înlocuit de bărbatul acesta tăcut și precaut, cu degete groase și agile cu care construisese prea multe căsuțe de păsări.

– Să îți minte ce-am vorbit, mai adăugă tatăl său și-l bătu pe umăr, trimițându-l la plimbare.

Sean părăsi camera cu scule și străbătu agale beciul răcoros, întrebându-se dacă ceea ce îl făcea pe el să se bucure de tovărășia lui Jimmy era același lucru care îl împingea pe tatăl său să-și petreacă timpul cu domnul Marcus, bând împreună toată noaptea de sâmbătă spre duminică, râzând prea zgomotos și prea subit, și dacă nu cumva tocmai de acest lucru se temea mama lui.

Câteva sâmbete după aceea, Jimmy și Dave Boyle veniră acasă la familia Devine fără tatăl lui Jimmy. Bătură la ușa din spate tocmai când Sean își termina micul dejun, iar Sean o auzi pe mama sa deschizând ușa și rostind „’Neața, Jimmy. ’Neața, Dave”, pe acel ton politicos pe care-l folosea față de cei pe care nu era sigură că dorea să-i vadă.

Jimmy era tăcut astăzi. Toată energia aceea nebunească părea să se fi retras, încolăcindu-se în sine. Sean aproape că o simțea zbatându-se în pieptul lui Jimmy, în vreme ce acesta se lupta s-o înghită. Jimmy părea mai mic, mai întunecat, ca și cum ar fi fost gata să plesnească la o înțepătură de ac. Sean îl mai văzuse așa. Jimmy fusese dintotdeauna nițel capricios. Totuși, pe Sean îl irita de fiecare dată, făcându-l să se întrebe dacă avea acele stări sub control sau dacă ele se iveau ca o durere în gât, sau ca verii mamei sale care pur și simplu apăreau pe nepusă masă, indiferent că-i plăcea ori nu.

Când Jimmy era așa, Dave Boyle devenea extrem de enervant. Credea că e treaba lui să se asigure că toată lumea e fericită, ceea ce de obicei îi scotea pe toți din sărite după o vreme.

În timp ce stăteau pe trotuar, încercând să decidă ce să facă, Jimmy închis în sine, iar Sean încă încercând să se trezească, toți trei plini de neastâmpăr în fața zilei care li se întindea dinainte, dar îngrădiți de bucata de stradă pe care locuia Sean, Dave spuse:

– Hei, știți de ce câinele își linge ouăle?

Nici Sean, nici Jimmy nu-i răspuseră. Mai auziseră de vreo mie de ori gluma asta.

– Pentru că poate! chiui Dave Boyle și se apucă de burtă de parcă l-ar fi durut de atâta râs.

Jimmy se îndreptă spre caprele din locul unde echipele primăriei refăceau câțiva metri de trotuar. Muncitorii legaseră de patru capre o panglică galbenă de atenționare, într-un dreptunghi, creând o baricadă în jurul noilor dale de pe trotuar, dar Jimmy rupse panglica trecând prin ea. Se așeză pe vine la margine, cu adidașii Keds pe vechiul trotuar, și se folosi de un băț pentru a trasa în cimentul moale niște linii subțiri care îi aminteau lui Sean de degetele unor bătrâni.

– Tatăl meu nu mai lucrează cu al tău.

– Cum adică?

Sean se lăsă pe vine lângă Jimmy. Nu avea băț, dar voia unul. Voia să facă ce făcea Jimmy, chiar dacă nu știa de ce și chiar dacă tatăl său i-ar fi tăbăcit fundul.

Jimmy ridică din umeri.

– A fost mai deștept decât ei. I-a speriat pentru că știa atâtea lucruri.

– Lucruri deștepte! zise Dave Boyle. Nu-i așa, Jimmy?

„Nu-i așa, Jimmy? Nu-i așa, Jimmy?” În unele zile, Dave se purta ca un papagal.

Sean se întrebă cât de multe ar putea ști cineva despre bomboane și de ce informațiile respective erau atât de importante.

– Ce fel de lucruri?

– Cum s-ar conduce mai bine fabrica.

Jimmy nu părea cu adevărat sigur, apoi înalță din umeri:

– Lucruri, mă rog. Lucruri importante.

– Ah.

– Cum să *conduci* fabrica. Nu-i așa, Jimmy?

Jimmy mai scobi un timp în ciment. Dave Boyle își găsi și el un bețișor, se aplecă peste cimentul moale și începu să deseneze un cerc. Jimmy se încruntă și-și aruncă în lături bățul. Dave încetă să deseneze și se uită la Jimmy cu o expresie de *ce-am făcut?*

– Știi ce-ar fi mișto?

Vocea lui Jimmy avea acel crescendo ușor care aduse un fior în sângele lui Sean, probabil pentru că, de obicei, ideea de *mișto* a lui Jimmy se deosebea mult de a oricui altcuiva.

– Ce?

– Să conduci o mașină.

– Mda, răspunse Sean încet.

– Știi..., începu Jimmy ținându-și palmele întoarse, uitând de bețișor și de asfalt, fie și numai în jurul cartierului.

– Numai în jurul cartierului, repetă Sean.

– Ar fi mișto, nu? zâmbi Jimmy cu gura până la urechi.

Sean simți cum buzele i se mișcă și un zâmbet larg i se întinde pe față.

– Ar fi mișto.

– Ar fi chiar mai mișto decât orice altceva.

Jimmy sări o palmă în sus. Înălță din sprâncene spre Sean și sări din nou.

– Ar fi mișto.

Sean deja simțea în mâini volanul mare al mașinii.

– Da, da, da!